

RADU GORJ

TREZEȘTE-TE!

TÂRGU-JIU 2017

Autor:

Radu Gorj

Corectura:

Eva Bistreanu

Design:

Andrei Braia

Tehnoredactări inițiale:

Aurel Antonie, scriitor

Klaudia Bălan, student

Andreea Cioboiu, economist

Ana Isabela Smeu, profesor

Supliment literar al revistei **MAGAZIN CRITIC**, nr. 57 (3), iunie 2018.

ISSN 2360 – 3321 / ISSN–L 1842 – 8541.

Ediție îngrijită de preot profesor Ionel Cioabă,
Federația EURO EDUCATION,
Asociația PARADIGME EDUCAȚIONALE.

Trezește-te!

Era spre seară în Nain...
Trecea tăcut, prin colbul fin,
cernit cortegiu funerar
spre al cetății vechi hotar;

grăbind, pe drum coborâtor
către lăcașul morților,
să nu apună-a zilei stea
—așa cum Legea o cerea!

Duceau în racla de lemn greu,
tristă povară, un flăcău!
Ce tânăr și frumos a fost,
cuminte, harnic și cu rost!

Zadarnic maica sa plângea,
gemând cu pumnii-n piept își da;
azi, mândrul, scumpul ei fecior,
toiagul bătrâneților,

soarele vieții ei, s-a dus...
'Nălțându-se, el a apus!
...Trecuseră de poarta grea
când iată, veselă urca

o ceată către ei ușor,
având în frunte ca Păstor
un tânăr blând, înalt și drept,
purtând un copilaș la piept!

Cei ce mergeau spre Răsărit,
urcușul și-au încetinit;
și-au amintit, fără să vrea,
de soarta care-i aștepta!

Cătând spre maica ce ofta
– sărmana văduvă era –
Blândul Păstor S-a apropiat,
cumplit de trist S-a arătat;

pe toți cu milă i-a privit,
apoi măicuței i-a vorbit:
„Nu plânge!” și încetișor,
de raclă S-a atins ușor!

Mulțimea-ndată s-a oprit
și cu mirare L-a privit.
Când cei de-aproape-au auzit
cum mortului i-a poruncit,

desigur L-au crezut nebun:
„Tinere, scoală-te îți spun!”.
...Și-n fața lor s-a întâmplat
ce nu visaseră vre-odat’!

Cuprinși de groază, au țipat,
când tânărul s-a ridicat
palid și rece ca un sloi
– privind și el uimit spre noi...

Blândul Păstor l-a-mbrățișat
și maicii lui l-a-ncredințat!
Pierită, maica nu credea,
ci doar un vis totu-i părea;

de fericire-acum plângea;
din ochii muți, Îi mulțumea!
Mulțimile se prosternau,
pe Cel Etern Îl proslăveau,

c-așa un lucru minunat
de veacuri lungi nu s-a-ntâmplat!
Căci Dumnezeu Cel Preacurat,
pe Israel l-a cercetat

și iată, fericit soroc,
aveau Un Mare Prooroc!
Chiar mândrul Soare-n loc a stat,
Domnului său de s-a-nchinat!

Cu toții-L binecuvântau
și între ei se întrebau:
„– Dar cine-i acest Nou Profet?
– Este Iisus din Nazaret!”.

*
* * *

...Câți însă, cu adevărat,
au înțeles ce s-antâmplat?
Cum Domnu-n felu-I minunat
o lume-ntreagă a-nviat!

Da, tânărul nu s-a pierdut,
căci a văzut și a crezut!
Chemat chiar din al morții somn,
el L-a urmat pe-al Vieții Domn!

...Dar, tineri, voi, ai noștri fii,
căutători de bucurii,
fie săraci, fie bogați,
voi către ce vă îndreptați?

Cum de-ați schimbat cerul senin,
pe-ncrâncenare și venin?
...Aproape văd că-ați și uitat,
un zâmbet sincer și curat!

Atâta doar—cât nu dormiți,
vă văd de-un aparat „lipiți”;
mai toată ziua lălăiți...
Mă-ntreb acum, când mai gândiți?

Ca niște jalnici trubaduri
prin ale lumii fundături,
vieți ieftine de mucava
visând că însemnați „ceva”;

o, cât de repede-ați aflat,
drumul murdar și-ntunecat
– „Biserica paharului”,
nu mângâierea Harului!

...Neobosit Amăgitor,
pentru naivul „peștișor”,
întinde iscusit năvod
ca viclenia-i să dea rod!

Cu circuri mari și străluciri,
cu-nșelătoare năluciri,
cu urlete și strâmbături,
cu josnice apucături;

pociți, bezmetici, necurați,
ai Întunericului frați,
scuipând pe tot ce este sfânt
și tot ce e frumos slușind

– la ce ei muzică numesc
și florile se ofilesc –
de suflete otrăvitori,
de adevăr măsluitori,

meschini ai Lumii trepăduși,
ale Satanei dragi păpuși,
toți cântă-n Templul Banului!
Acesta-I Chipul Domnului?

A libertății lor esență,
doar droguri, sex și violență!
Ce libertate ați ales?
Din pomul sterp, ce-i de cules?

Hormoni, hormoni, atât, hormoni?
Doar nu vi-i mintea-n pantaloni?
– Curvia, drum alunecos,
ispita cea mai de prejos;

plăcerea– cupă cu venin
prin care-ades ne osândim,
scuipând pe ce e mai sublim,
când noi pe noi ne siluim!

...Maimuțărind un duh străin
ce-i doar de întuneric plin,
fără să știți vă-nstrăinați,
de-ai voștri, buni, părinți și frați!

Cum liberi credeți c-o să fiți,
când limba voastră n-o mai știți?
Visând mereu un veșnic „nou”,
ce-i doar trecutului ecou;

nici strâmbi, nici drepți;
nici calzi, nici reci;
nici beți, nici treji;
nici miei, nici iezi;

o turmă de debusolați,
pierduți și deznădăcinați,
spălate minți, de nici un fel,
așa ne vrea un duh tembel!

Cine vă-ndeamnă și spre ce,
să vreți mereu altfel? De ce?
„Dar, lumea toată-a ta de-ar fi,
oare la ce-ți va folosi?”

copil al banului făcut,
„când sufletul ți l-ai pierdut?”.
Bani, sex, mâncare, somn, plimbare...
În altceva, mai credeți, oare?

Atâta viața doar vă e?
Afaceri și distracție?
...Și totuși, vreți mereu schimbare;
schimbare, iar și iar schimbare!

De unde-această boală grea,
să vrem întruna „altceva”?
De unde oare-atâta zel,
în a schimba orice reper?

Când totul sta atât de bine
și mai frumos ca-n orice vis,
ales-am și atunci Schimbarea...
Schimbare chiar și-n Paradis!

Cu unduiri ispititoare,
desăvârșind fără-ncetare
nenorocita sa lucrare,
prin Dezbinare și Schimbare;

Tatăl Schimbării, Belzebut,
arhanghelul din Cer căzut,
sfârșiți ne-a vrut de la-nceput,
prin doi copii ce l-au crezut!

Aceasta-i Strategia lui:
– Divorț, rânjetul Iadului!
Din Paradisul mult plăcut,
iată Schimbarea ce-a făcut:

O lume strâmbă pe-un strâmb drum,
pierind în zgomot și în fum,
turbată-n agonia sa
și devorându-se pe ea;

din căpșună, mătrăgună,
iar din Om, hâdă minciună!
...De ce nu vreau să tac acum?
– C-am mers și eu pe lângă „drum”

și nu vreau să-l aud, din nou,
râzând, pe cel ascuns în hău!
Veți spune deci: „De-acasă-i dus!”.
– Nu-i bai! V-am spus ce-aveam de spus!

Ce-i rău sau bine nu prea știm,
însă durerea o simțim...
Ce clar văd azi, cât am pierdut,
plătind prostiei greu tribut!

Floare curată am schimbat
pe-un mărăcine înspinat;
de cei mai buni m-am depărtat
și cinstea pe rușine-am dat;

un sac de aur pe-o mărgea,
un diamant pe-o tinichea,
dreptatea pentru doi arginți
iar pe străini i-am luat părinți!

...Dar, mi s-a dat într-un târziu,
să vreau din nou, copil să fiu!
Sfântul Cuvântul m-a luminat
și nu e timp de pregetat

căci iată, colo-n Ceruri Sus,
ne-așteaptă-ncrezător Iisus
– Ochi de Părinte-nlăcrimat
văzându-și visul destrămat!

Toți vom da seama într-O Zi,
inevitabil, orice-am fi,
în Ochii Săi când vom privi
și toate ni se vor plăti!

Privindu-ți „clipa” în replay
– n-ai cum să pui și nici să iei –
când faptele-ți te-or judeca,
măsura ta te-o măsura,

„oglinda” te va întreba:
– „Ce ai făcut cu viața ta?”.
...Atâta și s-a isprăvit,
pierzându-se în infinit!

...Întoarceți-vă la Iubire,
vă cheamă azi întreaga Fire;
priviți mai des spre Curcubeu,
deschideți Drum spre Dumnezeu!

Voi, ce nimic nu așteptați,
consumatori și consumați,
plecați-vă către pământ;
să nu mâncați vise și vânt

– petrol și pietre într-o zi,
când ai minciunii fii veți fi!
La masa pusă toți am vrea,
dar ce avem de pus pe ea?

Azi prin pustiile grădini
cresc ciunăfăi și mărăcini!
Sceptici și reci, comozi, parșivi,
cinici, abili speculativi;

fanatici robi ai viselor
"legați" de un calculator,
însingurate suflete;
inteligenți, dar pentru ce?

Copii rebeli ai vântului,
stăpâni acum Pământului,
ai vanităților proscriși
în Cartea Ifoselor scriși!

Un har cu toții am primit;
cum însă noi l-am folosit,
când numai Lumea am vânat
dar Cerul nu L-am căutat?

...Deja e seară! Chiar nu știm,
că spre „ieșire” ne grăbim?
Dormind al rațiunii somn,
voi L-ați uitat pe-al Vieții Domn

și cine vă va mai scula,
când bezna grea vă va chema?
Când Ceasul Ultim va bătea,
la "monitor" vă veți ruga?

...Semnul, a fost „Titanicul”,
că „barca lumii” plină „ful”
de trântori, hoți, risipitori,
s-afundă-n negrele vâltori!

Treziți-vă acum, vă spun,
din visul lumii cel nebun!
În locul Morții-greu blestem,
„Alegeți Viața, Eu vă chem!”.

Treziți-vă ca nu cumva,
tot alergând după vre-o „stea”,
s-ajungeți niște venetici
în case mari cu geamuri mici!

* SCÂNTEIOARE

- * Nimic n-ajută la nimic!”
ades’ cu toții ne gândim;
dar nicidecum nu ne-ar plăcea,
ca oameni de nimic să fim!...
- * O bestie cuvântătoare
visându-se un dumnezeu,
se înfrupta senin din mielul
ce ispășea păcatul său!
- * Ce semn mai vrei să ți se dea,
când Semn e toată viața ta?
- * În „Ce” cu toții am călcat;
suntem la fel deci prin păcat,
dar diferiți numai prin „Cât”,
pân’ la genunchi sau pân’ la gât!
- * Toți vrem Puterea, nu-i așa,
să îndreptăm lumea cu Ea!...
Dar ție cum ți s-ar părea,
ca altul strâmb asemenea,
să calce cu puterea sa
asupra-ți, spre a te-ndrepta?...
- * Excesul de sinceritate
și el, ades’, înseamnă moarte!...
Minciuna, tu n-o blestema,
fii înțelept a o purta...
Da, voi minți cât voi putea,
adânc, din toată inima;
dacă așa doar voi salva,
Dreptatea, Viața, Dragostea!
- * Ce-i viața asta?... Ce, nu e...
– Durere, frică, dragoste;
minciună și convenție;
orgoliu, vis, iluzie;

un dor adânc... Dar pentru ce?

- * Un Univers aceasta e,
O Zonă de încredere!

- * Unde nu sunt Limite,
nu-i nici Definiție;
totu-i Convențional,
infinit Intermediar!...

- * Dacă Statistică nu e,
atuncea, Numărul, ce e?

- * S-a spus: „Mă îndoiesc deci cuget
și cugetând, exist deja!”;
dar dacă sunt, nu pot fi singur,
făcut fiind de Cineva;
și-așa cătând, la Capăt aflu,
Credința-n îndoiala mea!

- * Păi dacă Cel Ce E n-ar fi,
n-ar fi nici timp, nici veșnicii,
nici rațiuni, nici nebunii,
nici frici, orgolii, bucurii,
nici alb, nici negru și nici gri;
iar eu, ca-n fiecare zi,
de Cine m-aș mai îndoii?

- * Credința și Comuniunea
sunt al Iubirii sfânt destin;
dar, dacă nu-i întâi Plăcere,
Iubirea-i lacrimă și chin...

- * Eu aș vrea să fac ceva,
numai dacă n-oi uita!...

- * Voință, cum, fără Dorință?

- * Suntem una, nu totuna;
cum e vântul și furtuna;
ca Soarele cu razele,

și fila cu paginile;
Soarele naște razele,
iar foile paginile;
dar razele nu-s Soarele,
nici paginile foile...
De n-ar fi însă razele,
cum răsări-va Soarele?
Iar paginile de n-ar fi,
foaia, în ce s-ar oglindi?...

- * Dreptatea, dar fără Iubire,
e numai o nenorocire;
Iubirea, dar fără Dreptate,
e ură și singurătate;
astfel Iubirea și Dreptatea
își împletesc eternitatea!
- * Mai ieftină-i casa clădită,
decât de tine construită!
...Dar inima, ți-e mulțumită?
- * Primit-ai mult, nimic n-ai dat;
nimic, tu, n-ai sacrificat;
nici fericirea n-ai aflat;
atunci, de ce-ai mai existat?
- * În Marea Trecere, întrecere?...
- * În orice apă e ceva
ce ne-ar speria de l-am vedea;
în lume însă, vrem nu vrem,
din viață trebuie să bem!
- * Nu tu voiești a judeca,
ci numai necredința ta!
- * Binele pe jumătate
e doar un pas mai mic spre moarte!
- * După ce răul s-a făcut,
toți ne dorim alt început;

dar dacă ni s-ar oferi,
de-un alt rău, oare, n-am feri?

* A vrea, așa începe ce n-am vrea!
...Se poate însă, altcumva?

* Visarea, nu e tot minciună?...
Nu-i oare, hrana cea mai bună?...
Visând ne facem că trăim,
iar cu minciuna ne hrănim!...

* Minciuna, dacă nu-i hoție,
nu e decât o nebunie!

* De ce mă tem? De nedreptate;
căci sigur, ea, înseamnă moarte!

* Problema nu e bogăția,
ci nebunia și prostia!

* Poamă acră, cap de piatră
și se miră de-a sa soartă!...

* Ne-ncearcă Cerul cu durerea,
iară Satana cu plăcerea!

* Speranța și Iluzia
nu au nimic asemenea;
Speranța e încredințare,
Iluzia e disperare;
Speranța vine din credință,
Iluzia e neputință!

* Da, Cantitatea, Cantitatea,
cine o poate neglija?...
Însemnătate însă are,
numai prin Calitatea sa!

* Faimă și averi pot fi,
numai nu ți le-nsuși!

- * Când credem noi că vrem ceva,
Un Altul e Cel Care vrea ;
iar când ceva nu s-a făcut ,
tot Altul e Cel Ce n-a vrut !

- * Dumnezeu e Energie,
restul e tehnologie.

- * De neînlocuit nu-i nimeni...
Dar cine-i de înlocuit,
când Cel Atoatefăcătorul
pentru oricine S-a jertfit?

- * Cui îi pasă de morală,
dacă e cu burta goală?

- * Suntem așa, c-așa suntem,
iar altfel nicidecum nu vrem!

- * Văd că ai răspuns la toate;
ce folos că n-ai dreptate!...

- * Acel Ce pare că nu e,
e Singurul Ce dăinuie!

- * Pe femeie și bărbat,
Diferența i-a legat.

- * Când vorbește sexul,
tace spiritul!

- * Când n-ai putere-asupra ta,
asupra ce mai poți avea?

- * Iluzii egal deziluzii!

- * Ce Informație și-a Cui;
a fumului și-a vântului?
...Că-n lume, de când s-a ivit,
numai Minciunii i-a slujit!

- * Când El ne cere „Fă dreptate!”,
mă tem de Viață sau de moarte?
- * Plăcerea nedreaptă
Durerea așteaptă...
- * Nu cunosc decât un bine:
ce e bine pentru mine !
- * Toți vrem să fim curați dar după,
după ce-n glod ne-am bălăcit ,
și-am vrea să fim ușori tot după,
dar după ce ne-am ghiftuit !
- * Da, libertatea e , se pare,
o cușcă doar, un pic mai mare !
- * Se-ntâmplă ca și adevărul
să poată fi răstălmăcit;
o dată doar, a doua oară
e-un adevăr răsdovedit!
- * Vorbele sunt frunzele,
roadele sunt faptele!
- * Că-i mai dulce sau amară – PÂINEA;
că-i mai grea sau mai ușoară – CALEA;
că-i mai plină sau mai goală – PUNGA;
că-i mai deasă sau mai rară – BUCURIA;
fie iarnă, fie vară;
înăuntru sau afară;
totul e să nu te doară!
- * Am fost, am dorit, am făcut;
de ce, rămâne de văzut!
- * Vrem libertate, însă cui;
viștelor sau lupului?...
mai greu e însă de aflat
care e lup, care-i mânzat!...

- * Orice cal ajunge gloabă;
orice car va fi o roabă;
orice zid are o ușă;
orice jar va fi cenușă!

- * Atât de mare e dorința,
de a o poseda, oricum...
De ce, dar după ce-ai avut-o,
n-o mai dorești la fel, acum?

- * Dacă te știi că ai furat
și nu mai poți restitui,
măcar atât mai poți să faci;
nicicând, tu, hoț, să nu mai fii!

- * Unii rezistă la durere;
alții cedează la plăcere!...

- * Să-l plângem, azi, că a murit?
Dar a murit de mult, trăind,
neîmplinind ce și-a dorit!

- * Lacrima de bucurie,
oare, lacrimă să fie?

- * Hai, hai, hai și iară hai,
călare pe șapte cai,
Lăcomiei să-i tot dai;
dar oricât de mult i-ai da,
de prostie n-o scăpa,
liniște nu va avea,
tot săracă va pleca...

- * Cu siguranță, tot ce e,
e pentru că trebuie;
dar dacă e și trebuie,
a Cui necesitate e?

- * Sistemele închise pică,
cele deschise se despică!

- * Cum sunt fiu de Dumnezeu,
dacă nu-i nimic al meu?...
Viață, frumusețe, har,
toate mi s-au dat în dar;
dar de-am acceptat așa,
totuși VOIA e a mea!

- * Nimic să nu privești cu ură
căci toate au un rost al lor;
un timp, un loc și o măsură;
ni-s Crucea Încercărilor!

- * Spune-mi cu cine te aduni
și o să-ți spun ce o s-aduni!

- * Cupa, este poezia;
vinul însă, e ideea!

- * Credință fără ascultare
– alergător fără picioare!

- * Postul și-închinarea,
fie-ne ASCULTAREA!

- * Și oile vor libertate;
cât lupul încă-i departe...

- * Dreptatea, poate să ne doară;
dar nedreptatea ne omoară!

- * E!
E, tot ce cred într-un cuvânt;
E, cel mai simplu legământ;
E scris că E și E că E,
LUMINĂ, VIAȚĂ, DRAGOSTE!

De același autor, Colecția „**Curcubeul**” cuprinde broșurile:

1. TREPTELE IUBIRII
2. CALEA DREAPTĂ
3. ZECE LEGI
4. TREZEȘTE-TE
5. ȘAPTE TAINE
6. UNDE-I
7. ÎNTÂIA ZI

Toate poemele din colecția „**CURCUBEUL**” fac parte din volumul de versuri „**E!**”

Supliment literar al revistei **MAGAZIN CRITIC**, nr. 57 (3), iunie 2018.

ISSN 2360 – 3321 / ISSN–L 1842 – 8541.

Ediție îngrijită de profesor Cioabă Ionel